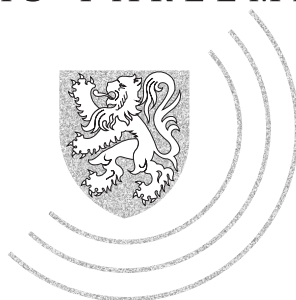

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2004-2005

1 maart 2005

GEDACHTEWISSELING

over de stand van zaken betreffende de decreetsevaluatie

VERSLAG

**namens de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken,
Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetsevaluatie
uitgebracht door de heer Hubert Brouns**

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Norbert De Batselier.

Vaste leden:

de dames Katleen Martens, An Michiels, de heren Wim Van Dijk, Joris Van Hauthem, mevrouw Linda Vissers;

de heren Hubert Brouns, Johan Sauwens, mevrouw Joke Schauvliege, de heer Jan Verfaillie;

de heer Marnic De Meulemeester, mevrouw Marleen Vanderpoorten, de heer Francis Vermeiren;

de heren Norbert De Batselier, Jacky Maes, Dany Vandenbossche.

Plaatsvervangers:

de heer Thieu Boutsen, mevrouw Marie-Rose Morel, de heren Luk Van Nieuwenhuysen, Karim Van Overmeire, mevrouw Gerda Van Steenberge;

mevrouw Cathy Berx, de heren Ludwig Caluwé, Stefaan De Clerck, Luc Van den Brande;

de heer Sven Gatz, mevrouw Vera Van der Borght, de heer Paul Wille;

de heren Patrick Janssens, Herman Lauwers, Marcel Logist.

Toegevoegde leden:

de heer Jos Stassen;

de heer Jan Peumans;

de heer Christian Van Eyken.

INHOUD

	Blz.
I. Inleiding door de heer Norbert De Batselier, commissievoorzitter	4
II. Inleiding door de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme	4
III. Uiteenzetting door de heer Johan Van Steelandt, hoofd van de kenniscel Wetsmatiging	5
IV. Uiteenzetting door de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buiten- lands Beleid, Media en Toerisme	7
V. Bespreking	8

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetsevaluatie hield op 15 februari 2005 een gedachtewisseling over de stand van zaken betreffende de decreetsevaluatie.

Aan de gedachtewisseling namen deel:

- de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme;
- de heer Johan Van Steelandt, hoofd van de kenniscel Wetsmatiging.

I. Inleiding door de heer Norbert De Batselier, commissievoorzitter

De heer Norbert De Batselier: Mijnheer de minister, het is de bedoeling dat u de commissie vandaag een stand van zaken zou presenteren in verband met de decreetsevaluatie. Zo zouden wij ook kunnen bespreken wat daarin de rol kan zijn van het Vlaams Parlement en van de Vlaamse Regering.

Het is zo dat ik in mijn beleidsnota voor de huidige legislatuur van het parlement, die intussen is gefinaliseerd, ook een aantal ideeën omtrent de decreetsevaluatie naar voor breng.

II. Inleiding door de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer de voorzitter, ik ben blij dat deze gedachtewisseling kan plaatsvinden, en ook dat u in uw beleidsnota veel aandacht aan deze problematiek zal schenken. Op dit vlak moeten de Vlaamse Regering en het Vlaams Parlement als partners optreden. We moeten samen naar kwalitatieve decreetgeving streven.

Zoals ik in mijn beleidsnota heb vermeld, hebben academici reeds lang aangetoond dat de concurrentiekracht en de economische performantie van een land in belangrijke mate door de kwaliteit van de overheidswerking en van de bestaande regelgeving worden bepaald. Transparante en duidelijke regels

moeten rechtszekerheid bieden en vertrouwen in de overheid creëren. In een regio als Vlaanderen, waar de loonkost zeer hoog ligt, moet de overheid een zo hoog mogelijke kwaliteit nastreven.

Goede regels en eenvoudige procedures vormen een rode draad doorheen heel het Vlaams regeerakkoord. Mijn bekommernis om goede regels en eenvoudige procedures is evenwel ruimer dan een streven tot deregulering. Hoewel ze elkaar gedeeltelijk overlappen, moeten we deze twee begrippen duidelijk onderscheiden. We moeten de strijd met ingewikkelde procedures aanbinden. We moeten op onze hoede zijn voor een te grote regeldruk. Het Vlaams reguleringsmanagement wil zich echter niet tot het afschaffen van wetten en regels beperken.

De afschaffing van een aantal nog uit het begin van de negentiende eeuw daterende regels leidt tot een verkleining van het wettenarsenaal. Deze afschaffingen leiden echter niet noodzakelijk tot een verhoging van de kwaliteit van de regelgeving. Vaak verdwijnen namelijk overbodige wetten die al lang niet meer worden toegepast en bijgevolg ook niemand meer hinderen. Vooral op het federale niveau is het niet zo moeilijk een hele reeks wetten te vinden die overbodig zijn geworden maar waarvan de afschaffing geen enorme bijdrage tot ons streven zou leveren.

Aangezien we vooral voor goede decreten en besluiten moeten zorgen, tracht ik de Vlaamse regelgeving overzichtelijk te maken. We moeten tegenstrijdigheden vermijden en in coherente procedures voorzien. Dit is een grote uitdaging.

We leven in een steeds complexer wordende samenleving. De EU initieert steeds meer regelgeving. De bestaande regelgeving toont de band tussen Vlaanderen en de EU duidelijk aan. De Europese eenwording leidt tot een toename van de regeldruk.

We moeten vooral voor de nodige kwaliteitsstandaarden zorgen. In een ver verleden is al te vaak voor een ad-hoc aanpak gekozen. Evaluatiecommissies en bijzondere opdrachten hebben geen blijvende effecten gesorteerd. Om het casuïstisch niveau te overstijgen, heeft de vorige Vlaamse Regering dan ook voor een integrale, systematische en structurele aanpak geopteerd. Een aaneenschakeling van stappen moet tot het uitvaardigen

van goede regels leiden. We noemen deze integrale, systematische en structurele aanpak reguleringsmanagement.

Deze vorm van management besteedt aandacht aan alle kwaliteitsaspecten van het decreetgevend proces. Er wordt nagegaan hoe decreten het best tot stand komen, welke kwaliteit het decreetgevend proces moet halen, aan welke kwaliteitsstandaarden dit proces moet beantwoorden, wat de kwaliteitsvereisten van het uiteindelijke product zijn en of de uitgevaardigde regels de beoogde effecten halen.

Het reguleringsmanagement focust op de kwaliteit van de decreetgeving. Dit betekent dat we in eerste instantie aandacht aan de decreetsevaluatie moeten schenken. Dit vergt een doorlopende kwaliteitsbewaking. Het gaat hier niet enkel om een post-factumevaluatie. De decreetsevaluatie omvat een aanzienlijk aspect ex ante. Ik zal hierop straks dieper ingaan.

Mijnheer de voorzitter, ik zou nu graag het woord geven aan de heer Van Steelandt, hoofd van de kenniscel Wetsmatiging. Hij zal kort verslag uitbrengen van de realisaties in de periode 2003-2004.

III. Uiteenzetting door de heer Johan Van Steelandt, hoofd van de kenniscel Wetsmatiging

De heer Johan Van Steelandt: Mijnheer de voorzitter, binnen enkele maanden zal de kenniscel Wetsmatiging drie jaar actief zijn binnen de Vlaamse overheid. Het bestaan van de kenniscel is een gevolg van twee beslissingen van de vorige Vlaamse Regering. Het gaat om een kleine entiteit van acht mensen die horizontaal doorheen heel de Vlaamse overheid opereert. De kenniscel Wetsmatiging werkt op drie sporen. Deze drie sporen tonen aan hoe complex de materie is en hoe belangrijk een integrale aanpak is.

De kenniscel Wetsmatiging ontfermt zich in de eerste plaats over de administratieve lastenverlaging. Iedereen weet dat aan een regelgeving formaliteiten en procedures zijn verbonden. Volgens het Federaal Planbureau kosten deze formaliteiten en procedures het bedrijfsleven in België jaarlijks 9 miljard euro. De Vlaamse overheid is voor een gedeelte van deze lasten verantwoordelijk.

Het probleem blijft niet hiertoe beperkt. Het reguleringsmanagement wil ook tot juridisch-technische

vereenvoudiging leiden. Een dankbaar voorbeeld is de regelgeving in verband met het omhakken van bomen. Deze reglementering is bijzonder complex en heeft al vaak de media gehaald. Dit leidt ons tot het tweede spoor van de werking, namelijk het afstemmen van tegenstrijdige regelgeving.

Beide sporen betreffen het onderzoeken van bestaande regelgeving. Het derde spoor betreft het onderzoeken van nieuwe regelgeving. Hiervoor wordt vaak de term reguleringssimpactanalyse gebruikt. Het is hierbij de bedoeling de effecten van nieuwe regelgeving voor de uitvaardiging degelijk in kaart te brengen.

De kenniscel Wetsmatiging is op deze drie sporen actief en heeft van de Vlaamse Regering zeven taken gekregen.

De eerste taak is het ondersteunen en het coördineren van het beleid van de Vlaamse Regering.

De tweede taak is het coördineren van dit beleid. In de praktijk betekent dit het opstellen van actieplannen en voortgangsrapporten. Deze plannen en rapporten worden aan het Vlaams Parlement overgemaakt. Ik zal zo dadelijk trouwens het derde voortgangsrapport toelichten.

De derde taak is de kwaliteitsbewaking. Zoals de minister daarnet heeft verklaard, is het belangrijk dat de kwaliteit van regelgeving wordt onderzocht. De kenniscel Wetsmatiging moet in dit verband acties plannen.

De opbouw van expertise is een moeilijke materie. Hoe kunnen we eenduidig spreken over de administratieve lasten? De kenniscel Wetsmatiging moet niet in een ivoren toren gaan zitten, maar moet participeren. De kenniscel probeert concrete projecten op te starten en te begeleiden. Sensibiliseren en signalen opvangen zijn twee andere taken.

We werken met actieplannen en voortgangsrapporten om dit zichtbaar te maken. Daar zitten altijd twee dimensies in vervat, namelijk concrete vereenvoudigingsprojecten en structurele initiatieven. Een voorbeeld van zo'n vereenvoudigingsproject is de eenmalige perceelsregistratie voor de landbouwers. Vorig jaar vond een pilootproject plaats in de regio Oudenaarde en Zuidoost-Vlaanderen.

Daarnaast moeten ook grote structurele initiatieven worden genomen. Een voorbeeld daarvan is het formuleren van kenmerken van goede regelge-

ving. De vorige Vlaamse Regering heeft de publicatie daarvan goedgekeurd en aan het Vlaams Parlement overgemaakt.

Omdat die materie zo complex is, is een goed monitoringsysteem belangrijk. Doelstellingen van die drie sporen van het Vlaams reguleringsmanagement verschillen. De doelstellingen inzake de administratieve lasten zijn duidelijk: we moeten de administratieve lasten beheren en proberen te reduceren. Doelstellingen op het tweede spoor, het kappen van bomen bijvoorbeeld, vergen codificatie- en coördinatieprojecten. Monitoring van dit reguleringsmanagement moet worden genuanceerd, en moet kunnen verschillen naargelang van de sporen die we bewandelen. De vorige legislatuur had te weinig kennis van het reguleringsmanagement. De doelstellingen waren te complex en te hoog gegrepen.

Het voortgangsrapport 2003-2004 is het derde dat aan het Vlaams Parlement wordt overgemaakt, en stelde 91 concrete vereenvoudigingsprojecten en 39 structurele initiatieven voor. De uitvoeringsgraad van die concrete projecten is heel belangrijk. Drie vierde is gerealiseerd. Een voorbeeld hiervan is de eenmalige perceelsregistratie. Dit blijft echter een moeilijke materie. Met actieplannen kunnen we nooit hardmaken dat alle projecten gerealiseerd zijn omdat de eindverantwoordelijkheid bij de functioneel bevoegde minister berust.

De structurele projecten behoren tot de bevoegdheid van de minister bevoegd voor reguleringsmanagement. Het grootste deel van die projecten is gerealiseerd.

Op basis van het voortgangsrapport kunnen we een aantal aanbevelingen formuleren. De methodiek van het actieplan is heel goed omdat de Vlaamse overheid wordt opgeroepen om concrete vereenvoudigingsprojecten te formuleren. Dat wordt ook bevestigd in het doorlichtingsrapport op basis van internationale standaarden. We koppelen dit aan een strategische visie. We moeten die methodiek in de volgende jaren blijven aanhouden.

Een andere aanbeveling is dat we administratieve lasten moeten beheren en daarover een doelstelling formuleren. We moeten ook de ambitie hebben om de regelgeving te codificeren. In de beleidsnota Leefmilieu werd die ambitie geformuleerd. Een andere aanbeveling is de vorming en opvolging

over de reguleringsimpactanalyse. Ten slotte is het ook belangrijk dat de administratieve vereenvoudiging een prioriteit blijft. De kenniscel Wetsmatiging moet alert blijven en signalen vanuit de samenleving blijven opvangen. De burger en de bedrijven hebben vandaag nog altijd veel klachten over administratieve overlast.

Er is een doorlichting gebeurd van het reguleringsmanagement op het einde van de vorige legislatuur door de heren Cordova en Jacobs, die voor de OESO hebben gewerkt op het vlak van reguleringsmanagement. Ze hebben dit gedaan in landen die op dat vlak toonaangevend zijn, zoals Denemarken, Canada en Groot-Brittannië. Bij ons hebben ze een objectieve doorlichting gemaakt van de werkzaamheden van de kenniscel, op vraag van de minister bevoegd voor reguleringsmanagement. Uit de doorlichting kwamen een aantal positieve punten, een aantal verbeterpunten en een aantal aanbevelingen.

Een positief punt is dat de Vlaamse Regering het reguleringsmanagement rechtstreeks aanstuurt. De materie is te belangrijk om over te laten aan administraties. Ook het verzoenen van de bottom-upbenadering met de strategische visie is positief. Er komen concrete initiatieven en voorstellen vanuit de administraties, die een goed zicht hebben op de problemen, aangevuld met een strategische visie om er iets mee te doen. Positief is dat er goede instrumenten zijn ontwikkeld. Er is een meetinstrument voor de administratieve lasten, een RIA-methodologie werd ontwikkeld en in de Vlaamse overheid is een dynamisch orgaan aanwezig om hieraan gestalte te geven. Bovendien is er ook goed werk geleverd in een aantal departementen, bijvoorbeeld Onderwijs.

Er zijn ook verbeterpunten. Er moet meer werk worden gemaakt van de kwaliteitscontrole van de regelgeving. Als er een publieke consultatie gebeurt, dan komt die te laat in het regelgevingsproces. Er is ook een discrepantie tussen de ambitie van de kenniscel Wetsmatiging en de beschikbare middelen. Belangrijk is ook een goede inbedding van het reguleringsmanagement in het BBB. Ten slotte moet een goede band tot stand worden gebracht tussen de economische doelstellingen en het reguleringsmanagement. Het reguleringsmanagement moet bijdragen tot de verbetering van het economisch klimaat voor het bedrijfsleven.

De aanbevelingen zijn: in elk beleidsdomein kwaliteitsbewaking voor regelgeving opzetten. De opmaak van de regelgeving moet worden gestroomlijnd en de transparantie moet worden verhoogd. De reguleringsimpactanalyse moet worden opgestart en er moet ook oog zijn voor alternatieven van regelgeving. Te vaak wordt teruggegrepen naar het mechanisme van regelgeving zelf. Ook een doorlichting van de bestaande regelgeving is nodig. Reguleringsmanagement moet goed worden gecommuniceerd, zodat de burger en het bedrijfsleven weten wat er gebeurt. Ten slotte moet er ook een goede samenwerking zijn met het federale niveau.

IV. Uiteenzetting door de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme

Minister Geert Bourgeois: Dit was een overzicht van de bouwstenen van de voorbije twee jaar. Ik wil hieraan toevoegen wat de huidige Vlaamse Regering op stapel heeft staan.

Ik begin met de decreetsevaluatie ex ante. Op 17 december 2004 heeft de Vlaamse Regering bepaald dat voor elk ontwerp van decreet en elk ontwerp van besluit met verordenend karakter een reguleringsimpactanalyse (RIA) moet worden gemaakt. Dat houdt in dat we nadenken over de stappen in het regelgevingsproces. De doelstellingen moeten worden onderzocht, de middelen om die doelstellingen te bereiken, de kosten en de baten, en de administratieve lasten verbonden aan de nieuwe regelgeving. De RIA overloopt het hele beslissingsproces en weegt alle punten af. Dit is de regel van het gezond verstand.

Dit geeft geen bijkomend, maar besparend werk. Het is een logisch ordenen van een beslissingsproces en het inschatten van de gevolgen daarvan. Het is nodig om dit op te leggen. In de meeste westerse landen bestaat zo'n RIA.

Op het vlak van decreetsevaluatie ex post willen we o.m. doorgaan met de actieplannen. De aanpak met actieplannen werkt goed. We moeten daar dus mee doorgaan. De voorbereiding van het actieplan 2005 is een gevolg van een beslissing van de Vlaamse Regering van 17 december 2004. Dat actieplan is in volle voorbereiding. Zowel de admi-

nistraties als de adviesorganen kunnen vereenvoudigingsvoorstellen indienen.

Op het Kafka-meldpunt kwamen een aantal meldingen binnen die betrekking hadden op Vlaamse bevoegdheden. Mijn kabinet en de kenniscel waken erover dat er ook een samenhang is met het regeerakkoord.

Het tweede onderdeel van het actieplan gebeurt in samenwerking met elke vakminister. Er moet voldoende aandacht worden besteed aan coördinatie en codificatie van de regelgeving. Ik veronderstel dat het parlement op dat vlak ook met de nodige voorstellen zal komen. Zelf nam ik al een initiatief op het vlak van de mediadecreetgeving die uit 23 verschillende decreten bestond. Het was de hoogste tijd dat die werden gecoördineerd. De decreetgeving moet transparanter, coherenter en duidelijker worden voor de mensen die ze moeten gebruiken.

Bij decreetsevaluatie moeten we ook nagaan of de beoogde doelstellingen zijn bereikt. We moeten de regelgeving beoordelen aan de hand van een aantal wetenschappelijke methodes. Het is de bedoeling tijdens deze regeerperiode de bestaande decreten aan de hand van die methodes te evalueren. Het parlement speelt daarbij een heel belangrijke rol. Het kan bijvoorbeeld decreten selecteren die in aanmerking komen voor zo'n evaluatie.

Een derde beslissing van de Vlaamse Regering d.d. 17 december 2004 heeft betrekking op de compensatieregel voor administratieve lasten. De administratieve lasten worden gemeten. Bij elk nieuwe regel moet worden nagegaan of er al dan niet nieuwe administratieve lasten ontstaan. Bij elke nieuwe maatregel die nieuwe administratieve lasten creëert, moeten er evenveel en liefst zelfs meer administratieve lasten verdwijnen. We moeten dus op zijn minst een nuleffect bekomen. Dat lijkt me de beste methode. Het effect is bovendien ook meetbaar, precies omdat de kenniscel die oefening maakt voor elk voorstel dat aan de regering wordt voorgelegd. Op het terrein is er een goede samenwerking met de administratie. Reeds meer dan 150 ambtenaren hebben de opleiding van de kenniscel Wetsmatiging gevolgd. De infolijn van de kenniscel krijgt heel wat vragen om uitleg hierover. De doelgroepen, de adviesorganen en de beleidsdomeinen binnen de Vlaamse administraties dienen zeer enthousiast vereenvoudigingsprojecten in. Er

is ook heel wat medewerking van burgers, adviesorganen, ondernemingen, enzovoort.

Met zo'n breed draagvlak moet het mogelijk zijn om een echt reguleringsmanagement tot stand te brengen en een kwaliteitsverbetering te bewerkstelligen. Het is belangrijk dat er regelmatig overleg wordt georganiseerd tussen regering en parlement.

V. Bespreking

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de minister, het doet me plezier dat u van plan bent grondig te werk te gaan wat de decreetsevaluatie betreft. Gisteren nog las ik in de krant dat het Belgisch Staatsblad steeds lijviger wordt. Het is dan ook belangrijk dat er grondig werk wordt geleverd.

Is de beslissing over de RIA die u in december hebt genomen, al concreet toegepast op een aantal ontwerpen van decreet? Uw beslissing is alleen van toepassing op ontwerpen van decreet. Wat gebeurt er met de voorstellen van decreet? Kan de toepassing worden uitgebreid naar voorstellen van decreet en hoe? Wordt die analyse bij elke bespreking van een ontwerp van decreet in het parlement gemaakt?

U hebt een hand uitgestoken naar het parlement voor wat de evaluatie van decreten betreft. Ik denk dat ter zake ook de aanbevelingen en conclusies van de Vlaamse ombudsman een belangrijke aanzet kunnen zijn. Hij voelt als geen ander aan waar er problemen zijn en waar de decreetgeving tekortschiet.

Mijnheer de minister, de kenniscel Wetsmatiging heeft al heel wat interessant werk verricht. Persoonlijk vind ik echter dat die rapporten niet erg toegankelijk en moeilijk te lezen zijn voor een leek. In het verleden werden ze vaak niet of heel kort besproken in het parlement. Is het mogelijk om die rapporten gebruiksvriendelijker en toegankelijker te maken?

Verder heb ik nog een bedenking over e-government. U hebt het woord niet echt uitgesproken. U hebt het wel gehad over administratieve vereenvoudiging. Het federale niveau heeft al een aantal weliswaar beperkte stappen gezet in de richting van e-government. Ik verwijs naar de Kafka-site die

opnieuw zou zijn opgestart. Hoewel die site enkel betrekking heeft op administratieve formaliteiten voor ondernemingen, wordt daarover heel wat publiciteit gemaakt. In het verleden waren er een aantal afspraken tussen het federale en het Vlaamse niveau over de doorverwijzing van de Vlaamse administratieve formaliteiten die daar wordenesignaleerd. Nu zouden er op dat vlak geen afspraken zijn gemaakt. U zou zelfs niet gecontacteerd zijn over de nieuwe opstart van Kafka. Bent u van plan nieuwe afspraken te maken? Hoe zal de samenwerking concreet gebeuren?

Mijnheer de minister, er zijn heel wat klachten over de portaalsite die niet steeds even gebruiksvriendelijk is. Worden er extra middelen uitgetrokken om die portaalsite gebruiksvriendelijker te maken?

En tot slot, welke plannen hebt u met e-government?

Mevrouw Patricia Ceysens: Mijnheer de minister, u vindt in onze fractie een bondgenoot om werk te maken van de decreetsevaluatie. U hebt terecht verwezen naar de studie van professor Moesen: 'Instelling, ligging en economische welvaart'. Instelling heeft voor mijn fractie een dubbele betekenis. De Vlamingen gaan immers nog steeds op een duale manier om met de vraag naar decreetgeving. Enerzijds wordt er te veel gereguleerd. Anderzijds is er heel vaak de roep om regelgeving zodra er iets gebeurt. In onze samenleving kan en moet niet alles worden opgelost via regelgeving. Ook in het parlement worden we vaak met die duale situatie geconfronteerd.

De kwaliteit van onze administratie, instellingen en regelgeving wordt volgens professor Moesen een factor in de concurrentiepositie tussen verschillende regio's. We moeten dan ook werk maken van de kwaliteit van onze regelgeving en instellingen. De kenniscel Wetsmatiging en de RIA zijn de instrumenten om dat te doen.

Tot nu toe ging het over initiatieven van de uitvoerende macht. Het parlement is er nog niet in geslaagd daarvan een belangrijk item te maken. Mijnheer de voorzitter, ik ben dan ook blij dat u dat in het beleidsplan prominent naar voren schuift. Mijnheer de minister, is een joint venture met de regering mogelijk waarbij het parlement gebruik kan maken van dezelfde instrumenten? Ook de Vlaamse ombudsman fungeert als filter en

klankbord voor de problemen van administratieve overlast.

Mijn fractie is van oordeel dat niet alles via regelgeving kan worden opgelost. De vraag is natuurlijk wat de alternatieven zijn. In een technologische samenleving zoals Vlaanderen is er een zekere ordening nodig. Hoe kan dat op een alternatieve wijze gebeuren? Mijn fractie gelooft in een zekere mate van zelfregulering. Toch heeft niet iedereen daar evenveel vertrouwen in. Ik verwijs naar het decreet op de huwelijksbemiddeling uit de vorige legislatuur. De regering wilde een soort van zelfregulering voor de huwelijksbemiddeling, met een eigen deontologie. Gedurende vijf jaar is dat een item geweest binnen de commissie Welzijn, en uiteindelijk is het decreet toch niet afgeschaft.

Zijn er behalve zelfregulering nog andere alternatieven? Hoever raken we met zelfregulering?

Evenals mevrouw Schauvliege leg ik de link met e-government. Hoe is het daar vandaag mee gesteld?

Mijnheer de voorzitter, het gaat hier over een van de belangrijkste opdrachten voor het parlement. De vraag is hoe we dit aanpakken. Het gaat hier immers om een heel hardnekkig gegeven, niet alleen in de politiek maar ook in de samenleving.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de minister, decreetsevaluatie is een begrip dat ofwel heel strikt ofwel heel breed kan worden ingevuld. In de uiteenzetting lag de nadruk vooral op het vermindere van de administratieve lasten. Ik heb daarmee geen probleem. Wanneer u echter pleit voor een kwaliteitsvolle en transparante regelgeving, dan moeten we nagaan of die regels na verloop van tijd nog zinvol zijn en hun doel hebben bereikt. Dat heeft op zich niets te maken met de vraag of die regels al dan niet ingewikkeld zijn. Sommige regels kunnen zo ingewikkeld zijn dat ze hun doel niet bereiken. Ze kunnen echter ook eenvoudig zijn en toch hun doelstelling niet halen.

Mijn tweede bedenking sluit aan bij een opmerking van mevrouw Schauvliege, met name de evaluatie zowel ex ante als ex post van voorstellen van decreet. Voor wat de technisch-inhoudelijke kant betreft, kan een voorstel van decreet misschien tegenstrijdigheden oproepen met bestaande regelgeving die daardoor niet opgelost worden. Het

gaat dus niet over de politieke finaliteit. Is dat een taak voor het parlement of kunnen we daarvoor een beroep doen op de regering? Dat blijft voorlopig een open vraag. Mijnheer de voorzitter, u hebt gezegd dat het Vlaams Parlement momenteel niet echt is uitgerust voor dergelijke taken.

Mijn derde vraag betreft de uiteenzetting van de afgevaardigde van de kenniscel. Men heeft gezegd dat de publieke consultatie te laat komt. Ik vind dat vreemd. Het voorontwerp van decreet gaat naar de regering. Het wordt daar principieel goedgekeurd en gaat dan naar de adviesraden, afhankelijk van het beleidsdomein. Voor het ontwerp aan het parlement wordt voorgelegd, is iedereen geconsulteerd die geconsulteerd moet worden en is al dan niet rekening gehouden met de adviezen. Door daar al dan niet rekening mee te houden, kan het al dan niet transparanter of moeilijker worden ten opzichte van het voorontwerp. Dat is uiteraard een politieke beslissing. Ik begrijp de stellingname niet dat de publieke consultatie te laat komt.

Een andere bedenking gaat over de decreetsevaluatie die zal worden uitgevoerd en die op alle vlakken effectief moet gebeuren. Wat gebeurt er dan bij uitbreiding naar de besluiten van de Vlaamse Regering? Men kan immers een decreet goedkeuren waarvan de principes heel helder en transparant zijn, maar dat door de uitvoering zelf door de Vlaamse Regering of door de minister alweer minder transparant en minder duidelijk wordt. Ik maak hierbij wel abstractie van Onderwijs, waar grondwettelijk is bepaald dat in feite bijna alles in het decreet zelf vervat moet zitten.

Een op zich transparant decreet kan dus in de uitvoering heel wat ondoorzichtiger worden. Dan maak ik de volgende bedenking, waarvan ik weet dat ze misschien vrij ver gaat. Moeten we die decreetsevaluatie niet uitbreiden naar de uiteindelijke implementatie op het terrein door besluiten van de Vlaamse Regering of van de minister? Daar schort namelijk ook nog altijd iets aan. Men kan immers wel een decreet of een wet goedkeuren, waarna de uitvoeringsbesluiten jaren op zich kunnen laten wachten. Dan heb ik het nog niet over de timing voor het uitvoeren van die besluiten, want ook daarbij kunnen er vele jaren voorbijgaan. Het publiek denkt dan – en niet onterecht – dat het besluit is goedgekeurd en dus ook van kracht is. Het is echter dikwijls nog niet van kracht, er moeten eerst nog uitvoeringsbesluiten komen, die alle

kanten op kunnen. Mijn vraag is dus hoe het daar dan zit met de transparantie.

Een laatste bedenking schoot me te binnen door wat mevrouw Ceysens zei over de website van de Vlaamse Regering. Ik moet eerlijk toegeven dat ik een leek ben op het gebied van internet. Wat dat betreft, staat gebruiksvriendelijkheid dan ook hoog in mijn vaandel. Het is eerlijk gezegd, voor iemand die daar niet echt in thuis is, niet zo eenvoudig om op die site de weg te vinden. Ik moet eerlijkheidshalve toegeven dat de site van de federale regering toch wel een stuk overzichtelijker is. Als leek die zijn informatie probeert te vinden, vind ik daar helaas vlugger mijn weg dan op de site van de Vlaamse Regering. Hetzelfde gebrek geldt trouwens ook voor de website van het Vlaams Parlement. Op de site van de Senaat vind ik alle informatie die ik denk te moeten vinden vrij snel terug, maar op die van het Vlaams Parlement lukt dat niet. Dat is evenwel nog een andere discussie.

De heer Norbert De Batselier: Ik zou hier het volgende willen aan toevoegen. Men kan deze problematiek natuurlijk onder een ideologisch gesternte bekijken, zoals mevrouw Ceysens dat gedeeltelijk heeft gedaan. Ik denk echter dat de grootste regulator in feite nog altijd gediend is met efficiënt reguleren, kwaliteitsvol reguleren en transparant reguleren. De doelstelling blijft dus dezelfde. De vraag of men iets moet regelen of niet, staat daar nog even buiten. Of iemand voor een bepaald doel echter tien formulieren moet binnenbrengen of slechts één formulier, dat is wat anders. Daarbij gaat het natuurlijk niet alleen over decreten, wetten en besluiten, daarbij gaat het soms ook over de organisatie.

De moeilijkheid bij deze operatie is volgens mij het feit dat we niet enkel de decreten en de besluiten moeten aanpakken, maar tegelijkertijd ook de organisatie en tegelijkertijd ook het e-government. Hoe eenvoudiger de regels zijn, hoe eenvoudiger men de organisatie kan maken en hoe sneller men tot e-government kan komen. Hoe meer men thuis kan doen, hoe gemakkelijker het ook wordt. Hoe meer dat niveau naar beneden kan worden gebracht, hoe gebruiksvriendelijker het geheel ook wordt. Dat heeft allemaal zeer duidelijk met elkaar te maken. Het vervelende van iets dat zo aan elkaar vastzit, is natuurlijk dat het zeer moeilijk te bepalen is waar je daaraan begint.

Voor het Vlaams Parlement is het enerzijds zo dat we tot nog toe eigenlijk niet uitgerust waren om deze oefening echt te maken. Anderzijds stoorde dat het parlement ook niet zo erg, want de parlementsleden wilden dat vaak ook niet. Dat wordt dus het grote gevecht dat we in de toekomst zullen moeten aangaan. Als mijn beleidsnota wordt goedgekeurd – wat waarschijnlijk wel zal gebeuren – dan betekent dat, dat we de opgemaakte reglementen zullen moeten doorgeven aan een dienst in het parlement, die ons daarover opmerkingen kan geven. Dan is het de vraag of we zelf wel rekening willen houden met die opmerkingen. De vraag is dan of de primauteit van de politiek dan niet zal worden aangehaald als reden om te zeggen dat die dienst daar geen zaken mee heeft en dat er dus niet wordt geluisterd naar de opmerkingen. Ik denk dat daarover zeker en vast nog vele discussies zullen volgen.

Het klopt inderdaad dat sommige voorstellen van decreet inhoudelijk dikwijls nog de vorm van een besluit vertonen. Een parlementslicd probeert zijn terrein te verleggen door dan niet in het decretale werk zelf in te grijpen maar in een besluit, waardoor het op een decretaal niveau wordt gebracht en impact krijgt. Dat is niet onlogisch, maar als het veel gebeurt, kan zo'n decreet uiteindelijk totaal onevenwichtig overkomen. Volgens mij moeten we zelf in staat zijn om hier in eerste instantie ex ante tegenin te gaan. In samenwerking met de administratie zouden we daar met de uitvoerende macht moeten kunnen bepalen dat, als dat kadert in een veel groter geheel, we daarvoor van buiten uit ook een opdracht kunnen geven aan die administratie. Ik denk dat dat de enige manier is voor ons om onze opdracht in feite zelf aan te kunnen.

Wat onze opdracht betreft, heb ik in de inleiding eigenlijk wel iets gemist. Het is namelijk zo dat die betere regulering voor mij niet alleen te maken heeft met onze concurrentiepositie en met onze bedrijven, maar ook met wat de burger als overlast beschouwt. Het meest democratische decreet kan toch slecht overkomen wanneer men iemand tien keer hetzelfde vraagt. Het gaat dus niet over het feit of de vraag één keer niet exact is, als iemand tien keer dezelfde exacte vraag wordt gesteld, beschouwt hij dat als overlast. Het is dus niet alleen de ondernemer, maar ook de burger die hier belang bij heeft.

Ik herhaal nogmaals dat het voor mij niet gaat over regels of geen regels. De ene ziet het in het licht van de stuurbaarheid van de samenleving, de andere in dat van de overvrijheid, maar ik ben ondertussen een pragmaticus geworden en ga akkoord met wat Keynes zei: 'in the long run, we're all dead'. Het klopt wel dat er aanvankelijk misschien verschillende invalshoeken zijn, wat vaak tot een bijkomend aantal regels leidt in ons politiek systeem van compromissen. De grote diversiteit in ons politieke landschap leidt permanent tot compromissen en door onze overlegstructuur komen daar dan nog eens compromissen bij. Ik ben het er dan ook niet altijd mee eens dat het vroeger aanschrijven van het publiek, zoals de internationale evaluatie beweert, tot transparantere oplossingen zal leiden. Ik heb vaak gezien dat iets transparant begon, maar dat het enige compromis bestond uit het minder transparant maken. Als het voor iedereen onduidelijk was, was dat namelijk het ideale compromis, want dan kon iedereen aan zijn achterban gaan uitleggen dat hij het toch had gehaald.

Nadien gaat het dan natuurlijk over de besluiten. Wat bijvoorbeeld Leefmilieu betreft, gaat het vaak om vrij eenvoudige decreten, maar gaat men uit de bocht in die besluiten. Ik geef een voorbeeld. Het Duinendecreet is een eenvoudig decreet. Wie er echter het besluit op de duinenbescherming op naleest, houdt er best zijn hoofd bij. Ik mag dat zeggen, aangezien ik daarvoor zelf nog een stuk de verantwoordelijkheid draag. Bij het opstellen van die besluiten gaan een ongelooflijk aantal 'techniekers' aan het werk, die daar dan ook iets ongelooflijk ingewikkeld van maken, hoewel de politiek dus begonnen was met een eenvoudig en transparant idee. De uitwerking daarvan wordt echter veel moeilijker, en wat dat betreft ben ik het eens met de benadering die hier naar voren wordt geschoven. De methodologie is het belangrijkste: het feit dat we kiezen om er een aantal items uit te pikken en daarvoor vooruitgangscontracten en dergelijke uit te stippelen.

Het heeft ook geen zin om onszelf doelstellingen op te leggen waaraan we toch niet kunnen voldoen. Wij, parlementsleden, maar ook de diverse vakcommissies, moeten ons daarover eens bezinnen. Het resultaat van een herziening van een decreet mag natuurlijk niet zijn dat het nog veel ingewikkelder wordt dan voordien. Die overtuiging moet ook in de vakcommissies overheersen. Ik pleit ervoor dat iedereen in zijn fractie probeert

die mentaliteitswijziging door te duwen, inzonderheid wat de voorstellen betreft. Ik waag me dus niet op het terrein van ontwerpen en dergelijke. Laten we al beginnen met de nieuwe voorstellen telkens ook naar onze legistische dienst te sturen en indien nodig ook adviezen te vragen aan de ombudsdienst en aan de instanties die we denken nodig te hebben. We moeten dan ook rekening houden met die adviezen en niet verbolgen zijn omdat men gezegd aan onze politieke autonomie heeft durven te raken. De opportuniteit van iets, dat is een andere zaak, maar het wijzen op de gevolgen van iets dat we willen invoeren, moeten we kunnen aanvaarden. Ieder van ons moet weten dat dat later ook politiek kan worden gehanteerd.

Minister Geert Bourgeois: Er zijn boeiende zaken gezegd en een aantal vragen gesteld en daarop wil ik graag nog ingaan. Ik stel voor dat de heer Van Steelandt antwoordt op een aantal specifieke vragen omtrent de toegankelijkheid, de rapportering en enkele andere aspecten.

Vooraf wil ik even een kleine nuance aanbrengen. Ik ben het eigenlijk grotendeels eens met wat de heer De Batselier heeft gezegd, maar ik meen in de inleiding toch voldoende aandacht te hebben geschonken aan de totaliteit van het aspect 'goede regels', dus niet alleen voor de ondernemingen maar ook evenzeer voor de burgers. Iedereen heeft belang bij het volledige kwaliteitsproces, vanaf de initiële vraag 'moeten we regelgeven?', tot en met de evaluatie.

Interessanter was echter het punt dat mevrouw Ceysens heeft aangebracht en waarop de heer De Batselier ook ingaat. Ik moet zeggen dat ik daar ook eerder pragmatisch in ben. Ik ga niet uit van een dogma van absolute deregulering. Ik stel het nu zeer extreem voor, mevrouw Ceysens, u hebt natuurlijk niet gezegd dat alle regels moeten verdwijnen. Ik denk dat we er in een complexe samenleving als de onze jammer genoeg niet onderuit kunnen dat er een regelgeving is en dat die jammer genoeg ook vaak vrij complex is. Volgens mij is dat nu eenmaal een evolutie die we op zich niet kunnen tegenhouden, die we alleen kunnen proberen af te remmen, bij te sturen waar nodig en vooral te vermijden waar het kan.

Ik geef een paar voorbeelden. Ten eerste wil ik het even hebben over het domein Voedselveiligheid, dat zich op het federale vlak situeert. Als er

geen wetgeving was gekomen, zouden we mijns inziens minder ver staan. Dit is iets waarvan op een bepaald moment maatschappelijk mag worden gezegd dat ingrijpen noodzakelijk is. ‘Corporate governance’ is een ander voorbeeld. Wat dat betreft, denk ik dat de commissie-Tabaksblat wel eens gelijk zou kunnen hebben, zeker wat de beursgenoteerde bedrijven betreft, en dat je zou kunnen zeggen dat men daar moet komen door zelfregulering, omdat de aandeelhouders mee toekijken, enzovoort. Het ene kan dus misschien met zelfregulering, het andere moet volgens mij absoluut door regelgeving worden geregeld. Als er zich een voedselveiligheidsprobleem voordoet, moet de wetgever zijn verantwoordelijkheid opnemen en het invoeren van nieuwe regels niet verbieden, maar nagaan wat het maatschappelijk belang is. Ik zou me dus bij het pragmatisch standpunt van de heer De Batselier willen aansluiten. We moeten telkens opnieuw nagaan of iets nodig is.

Een voorbeeld uit het beleidsdomein Leefmilieu dat in de loop van deze legislatuur ongetwijfeld nog aan bod zal komen, zijn de integrale voorwaarden voor de laagste categorie van hinderlijke bedrijven. Persoonlijk ben ik hiervoor gewonnen. De keuze tussen een vergunningenstelsel en integrale voorwaarden kan nog tot interessante oefeningen leiden. We moeten dergelijke voorbeelden geval per geval bekijken en mogen ons niet dogmatisch opstellen. We moeten eerst nagaan of iets nodig is. Vervolgens moeten we naar kwaliteit streven en zo efficiënt mogelijk werken.

Sinds het besluit van de vorige Vlaamse Regering van kracht is, is de RIA reeds zesmaal toegepast. Het betreft hier decreten en besluiten van verordenende aard. De heer Van Steelandt kan hier straks eventueel nog wat dieper op ingaan. We zouden eens moeten nagaan in welke mate de RIA op voorstellen van decreet kan worden toegepast en welke synergieën op deze manier kunnen worden ontwikkeld.

De ombudsman van de Vlaamse Gemeenschap, die overigens in de zaal aanwezig is, kan een goede mede-evaluator zijn. Hij kan knelpunten aanwijzen waarmee we rekening moeten houden. Het zou ideaal zijn het hele maatschappelijke veld hierbij te betrekken. Ik denk hierbij onder meer aan de lokale ambtenaren. Zij zijn goede antennes om toepassingsproblemen te detecteren. Hetzelfde geldt voor de magistratuur.

In Frankrijk is een dergelijk systeem trouwens jaren geleden al ingevoerd. Jaarlijks neemt elke magistraat alle problemen die hij in verband met het toepassen van de wetgeving heeft ondervonden op in een rapport dat hij naar het Hof van Cassatie stuurt. Het Hof van Cassatie bundelt deze problemen en overhandigt ze aan de voorzitter van het Frans Parlement. De magistraten spreken zich niet uit over de kwaliteiten van een wet. Ze signaleren enkel de toepassingsproblemen. Een bijsturing van de procedures kan immers tot een vermindering van het aantal processen leiden.

Hoewel we alles zo ruim mogelijk moeten aanpakken, zou ik met betrekking tot de evaluaties ex post een paar maanden willen wachten. Indien het Vlaams Parlement het wil, zal ik dan een aantal voorstellen en ideeën naar voren kunnen brengen. Het Vlaams Parlement moet natuurlijk zelf beslissen wat het met die voorstellen wil doen.

De heer Van Steelandt zal straks de vragen over de toegankelijkheid van de site en de vragen van de heer Van Hauthem beantwoorden.

Wat Kafka betreft, is bij het opstellen van het samenwerkingsakkoord besloten het gemeenschappelijk meldpunt op 31 maart 2004 te sluiten. Dit is ook gebeurd. Het enorme verwerkingsprobleem sluit in feite aan bij de opmerkingen die de heer De Batselier en mevrouw Ceysens daarnet hebben gemaakt. We moeten ervoor zorgen dat de ‘back-office’ kan volgen.

De Vlaamse overheid bouwt momenteel een goede ‘front-office’ op. In principe past deze lastige oefening in het destijds afgesloten samenwerkingsakkoord. Ik heb in mijn beleidsnota vermeld dat ik een meldpunt wil creëren. Ik heb nooit gekozen tussen een apart meldpunt of een samenwerking met het federale niveau. Er moet in elk geval een of andere vorm van samenwerking zijn. Zelfs als het om aparte sites zou gaan, moet de mogelijkheid bestaan om onderling zaken door te sturen.

Het eenzijdige initiatief van het federale niveau heeft me dan ook een beetje verrast. Aangezien de Vlaamse overheid zichzelf strikte richtlijnen voor overheidswebsites heeft opgelegd, kunnen we ons moeilijk bij dit initiatief aansluiten. De websites van de Vlaamse ministers zijn zeer gedepersonaliseerd. De site van Kafka beantwoordt niet aan onze terechte regels.

Mevrouw Schauvliege, u moet uw vraag over de Vlaamse portaalsite eigenlijk aan de minister-president stellen. De overheidscommunicatie behoort immers tot zijn bevoegdheden.

Mevrouw Ceysens, ik wil gerust proberen de oefening te maken en nagaan op welke manier het Vlaams Parlement op zijn beurt tot evaluaties kan komen. Over het principiële aspect van de zaak heb ik het daarnet al even gehad.

U hebt een aantal voorbeelden van mislukte pogingen opgenoemd. Indien we een paar maanden de tijd nemen, kunnen we misschien tot een paar ideeën komen. Ik wil geen voorstellen doen. Ik respecteer de parlementaire autonomie. Het blijft evenwel een goede zaak hierover in dialoog te treden.

U hebt tevens terecht naar het probleem van de achterliggende processen verwezen. Dit is ons niet ontgaan. We zijn hier ondertussen mee bezig.

Wat ik daarnet niet heb vermeld, is het plan om meer met de lokale overheden samen te werken. Om deze oefening tot een goed einde te brengen, heb ik contact met minister Keulen opgenomen. Het is de bedoeling gezamenlijk een programma op te zetten. De Vlaamse overheid is immers bevoegd voor de lokale besturen.

Op lokaal niveau worden we vaak met een wirwar aan reglementeringen geconfronteerd. Vaak wordt eenzelfde zaak op tientallen verschillende manieren geregeld. Deze verschillende reglementen zijn al even vaak niet coherent met de bestaande Vlaamse regelgeving. Wat vereenvoudiging, coherentie en e-government betreft, hebben we er alle belang bij dit verticaal verband te leggen. De VVSG heeft zich hier positief over uitgelaten. Uit onze gesprekken blijkt dat zich op dit vlak een belangrijke mogelijkheid voordoet om ons werkveld uit te breiden. Een dergelijke uitbreiding zou uiteraard in het belang van de burger zijn. De burger wil naar een loket stappen en horen wat op hem van toepassing is en wat hij precies moet doen. Hij wil niet de vraag krijgen om tien verschillende formulieren in te vullen.

De heer Van Hauthem heeft daarnet naar de decreetsevaluatie verwezen. De interpretatie die ik hanteer, sluit nauw aan bij de wetenschappelijke definitie. Ik leg de nadruk op het geheel. Ik wil me

niet enkel focussen op de lastenvermindering, maar ook op de evaluatie ex post en op de kwaliteit van de decreetgeving.

De onderlinge coherentie is uiteraard van groot belang. Indien ik me niet vergis, kijkt de Raad van State dit steeds na. De Raad van State brengt steeds een advies uit. Jammer genoeg ziet de Raad van State zich veel te vaak genoodzaakt zich op het vormelijke te concentreren. Dit geldt vooral voor teksten die van het federale niveau uitgaan. Tot hun eigen groot ongenoegen, zien de leden van de Raad van State zich verplicht om telkens opnieuw dezelfde vormelijke en taalkundige opmerkingen te maken. Ik ben er evenwel van overtuigd dat de Raad van State tevens de coherentie bewaakt.

Bij mijn weten is de Raad van State de enige instelling die over een unieke databank met alle wetten en decreten beschikt. Deze formidabele elektronische bestanden maken het de Raad van State mogelijk alle wetten en decreten op hun coherentie te controleren. Indien we het Vlaams Parlement over dergelijke logistieke ondersteuning willen laten beschikken, zullen we een zware en belangrijke oefening moeten maken.

U hebt het punt van de besluiten zeer terecht aangebracht. De RIA is hierop van toepassing telkens het om iets verordenend gaat. We moeten nagaan of we een evaluatie ex post kunnen maken en bepaalde coördinaties kunnen inbrengen. Ik verwijs naar de laatste rondzendbrief van minister Onkelinx. Ik heb het niet over de inhoud met betrekking tot de gevangenisstraffen. In één rondzendbrief werden 16 verschillende rondzendbrieven gecoördineerd. Dergelijke oefeningen zijn zeer nuttig en zullen op het Vlaamse vlak ook vruchten kunnen afwerpen. Ik vermoed dat veel besluiten en rondzendbrieven vaak veel eenvoudiger en transparanter kunnen.

Op de elementen die de voorzitter heeft aangebracht, ben ik al ingegaan. Ik kan deze voor het grootste deel onderschrijven omdat een aantal principes die u hebt geformuleerd, ook de mijne zijn en uitgaan van onze gemeenschappelijke zorg om kwaliteit in de regelgeving te hebben. Dat is in het belang van de overheid, van de ondernemingen en niet in het minst van de burger.

De heer Norbert De Batselier: Over een paar maanden kunnen we dan een nieuw gesprek voeren over hoe we dat politiek zullen invullen.

De heer Joris Van Hauthem: U zegt dat men de legislatieve dienst kan inschakelen om na te gaan of de voorstellen van decreet juridisch-technisch kloppen. Maar u zegt ook dat u technische adviezen kunt vragen. Dat is een politieke gevoeligheid. Wordt de doelstelling die in een voorstel van decreet zit, hiermee niet ondermijnd? Er is een juridisch-technische afweging, maar er is ook een politieke afweging. Zullen externe adviezen de politieke gevoeligheid niet raken? Het eerste geval is meer objectief, het tweede geval is meer subjectief.

De heer Norbert De Batselier: De adviezen kunnen de opportuniteit van de doelstelling niet in vraag stellen. De adviezen kunnen alleen gaan over de kwaliteit van het werk. Zit het juridisch goed in elkaar? Zijn de begrippen eenduidig en verklaard, zijn ze identiek aan begrippen in andere reeds bestaande wetgevingen? Vandaag zien we vaak dat dezelfde begrippen anders worden gedefinieerd in verschillende wetgevingen. Het is moeilijk om daarmee te werken. Een advies hierover kan heel belangrijk zijn.

De adviesdiensten hebben niet het recht om de doelstelling in vraag te stellen. Als ik een doelstelling gek vind, en u vindt ze uitstekend, dan kan niemand een van ons beiden ongelijk geven. Ze kunnen dus wel zeggen dat om een bepaalde doelstelling te bereiken, er reeds een wetgeving bestaat. Nieuwe elementen hebben gevolgen voor de ondernemingen, voor de burgers en voor de overheid. Die elementen kunnen wel belangrijk zijn bij de politieke discussie. Dit is geen politieke evaluatie, maar alle kaarten moeten op tafel liggen om de consequenties te kennen.

Vandaag worden voorstellen van decreet niet altijd naar de Raad van State gestuurd. Ik maak vaak van mijn bevoegdheid gebruik om een voorstel van decreet wel naar de Raad van State te sturen. Dan vraagt men mij om het advies bij hoogdringendheid te vragen. De Raad van State moet dan vlug nagaan of aan alle formaliteiten werd voldaan, maar dat is ten nadele van het goede wetgevende werk. We hebben het soms over de lange duur waarbinnen decreten tot stand komen, maar in het buitenland kan dat veel langer duren. We denken soms dat het snel moet gaan. Dat is echter geen goede manier van werken.

De heer Johan Van Steelandt: Mevrouw Schauvliege, inzake de toegankelijkheid van de documenten van de kenniscel moet ik u gelijk geven. We kregen dezelfde opmerking vanuit het kabinet. Morgen is er een vergadering om na te gaan hoe we dit actieplan beter kunnen communiceren. Het is niet altijd gemakkelijk

om dergelijke materie op een eenvoudige manier te communiceren zonder in slogans te vervallen. Het is een moeilijke evenwichtsoefening.

Mijnheer Van Hauthem, u bent verwonderd over de publieke consultatie en u hebt daarin gelijk. We waren ook verwonderd over die vaststelling van het internationaal rapport. We hebben daarover overlegd. Het is niet zo dat er geen publieke consultatie van de regelgeving gebeurt, maar het gebeurt te laat in het proces van opmaak van de regelgeving.

De kritiek was dat de opmaak van regelgeving te vaak losstaat van de doelgroep voor wie ze is bedoeld. Als er te weinig wordt nagedacht bij het schrijven van regelgeving over bijvoorbeeld de administratieve lasten, dan is dat in de fase van de publieke consultatie van bijvoorbeeld de SERV en de Mina-Raad. De publieke consultatie moet vroeger gebeuren. De mensen die de regelgeving opstellen, moeten die ingesteldheid aankweken, hoe de consultatie ook gebeurt, via formele of informele contacten.

U begrijpt de bekommernis: in plaats van een ontwerp van decreet of een besluit te maken waarin heel wat procedures en formaliteiten worden opgelegd, wars van doelgroepen, moet men reeds van bij de opmaak denken aan de impact op de doelgroep en eventueel nagaan welke problemen daar rijzen en welke noden er worden aangevoeld. Wanneer het internationaal rapport zegt dat er te weinig aandacht is voor publieke consultatie in het begin van het opmaakproces, wordt dat eigenlijk bedoeld. Het gaat om het voorkomen van bijkomende lasten ten nadele van de doelgroep. Het is alleszins een complexe materie. Uw bekommernis was terecht, men zou het verkeer kunnen begrijpen.

Ten slotte heb ik nog een derde opmerking. Ik denk dat, als we er toestemming voor krijgen van de bevoegde minister, samenwerking met betrekking tot de methodologie van de RIA zeer zinvol is voor de diensten van het Vlaams Parlement. De ervaring die we hebben opgebouwd op het gebied van opleiding, is volgens mij zeker vertaalbaar naar andere domeinen.

De verslaggever,

De voorzitter,

Hubert BROUNS

Norbert DE BATSELIER